

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ **صلى** وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (1)

به پاکی یاد کرد برای خدا آنچه در آسمان ها است و آنچه در زمین است؛ و او است غالب، نهایت هوشیار. (1)

هُوَ الَّذِي - أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكُتَيْبِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَّتُمْ أَنْ يَخْرُجُوا **صلى** وَظَنُوا - أَنَّهُمْ مَانِعَتُهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ فَأَتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا **صلى** وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِيَ الْأَبْصَارِ (2)

او است آنکه بیرون کرد آنان را که نامعتقد شدند از دارنده گان کتاب از سرزمین های شان در نخستین جمع آوری. نمی کردید گمان شما آنکه بیرون شوند؛ و گمان کردند (یهودیان مدینه) آنکه ایشان را نگه می دارد قلعه های ایشان از (عذاب) خدا، پس آمد ایشان را (عذاب) خدا از جایی که نمی پنداشتند؛ و افگند در دل های شان هراس را. خراب می کنند خانه های شان را با دست های شان و دست های ایمان آورنده گان پس عبرت بگیرید ای صاحبان بینائی ها. (2)

وَلَوْ لَا أَنْ كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَاءَ لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا **صلى** وَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ (3)

و اگر نبود آنکه حکم کرده بود خدا بر ایشان ترک سرزمین را البته عذاب می کرد ایشان را در دنیا؛ و برای ایشان است در آخرت عذاب آتش. (3)

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُوا اللَّهَ وَ رَسُولَهُ **صلى** وَ مَنْ يُشَاقِقِ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ (4)

این است به سبب آنکه ایشان مخالفت کردند خدا را و پیغمبر او را؛ و کسی که مخالفت می کند خدا را پس هر آینه خدا است سخت در عذاب کردن. (4)

مَا فَطَعْتُمْ مِنْ لَيْتَةٍ أَوْ تَرَكْتُمُوهَا قَائِمَةً عَلَى - أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَ لِيُخْزِيَ الْفَاسِقِينَ (5)

آنچه قطع کردید شما از (نوع خوب) درخت خرمائی یا گذاشتید آن ها را ایستاده بر ریشه های آنها پس به اجازه خدا بود و تا خوار کند سرکشان قصدی را. (5)

وَ مَا أَقَاءَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ مِنْهُمْ فَمَا أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَ لَا رِكَابٍ وَ لَكِنَّ اللَّهَ يُسَلِّطُ رَسُولَهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (6)

و آنچه ارمغان کرد خدا بر پیغمبر خود از ایشان پس نتاخذ شما بر آن از اسپانی و نه شترانی ولیکن خدا می کند مسلط پیغمبران خود را بر کسی که می خواهد. و خدا است بر همه چیز توانا. (6)

مَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَاللِّرَّسُولِ وَ لِذِي الْقُرْبَىٰ وَ الْيَتَامَىٰ وَ الْمَسْكِينِ وَ ابْنِ السَّبِيلِ كَيْ لَا يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ وَ مَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَ مَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ (7)

آنچه ارمغان کرد خدا بر پیغمبر خود از اهل شهر ها پس برای خدا و برای پیغمبر و برای خویشاوندان و یتیم ها و مساکین و مسافران در راه مانده است تا نباشد (آن) دستگردان میان ثروتمندان از شما. و آنچه داد شما را پیغمبر پس بگیرید آن را و آنچه منع کرد شما را از آن پس باز ایستید؛ و بپرهیزید (خشم) خدا را؛ هر آئینه خدا است سخت در عذاب کردن. (7)

لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَ أَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَ رِضْوَانًا وَ يَنْصُرُونَ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ (8)

برای فقیران هجرت کننده است آنانکه بیرون کرده شدند از سرزمین های شان و دارائی های ایشان، طلب می کنند فضلی از جانب خدا و خوشنودی و یاری می دهند خدا را و پیغمبر او را. آنها ایشانند راست کاران. (8)

وَ الَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَ الْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَ لَا يَجِدُونَ فِي صُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا وَ يُؤْتِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَ لَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَ مَنْ يُوقِ شَحْحَ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (9)

و آنان که آماده کردند جای بود و باش را و ایمان را از پیش ایشان، دوست دارند کسی را که هجرت کرد به سوی ایشان و نمی یابند در سینه های ایشان نیازی از آنچه داده شدند و ترجیح می دهند بر نفس های خود و اگر چه باشد برای ایشان احتیاج سخت. و کسی که نگاه داشته شد (از) بخل نفس خود پس آنها ایشانند رسته گاران. (9)

وَ الَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَ لِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَ لَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ (10)

و آنان که آمدند از بعد ایشان می گویند: پروردگار ما بیمارز برای ما و برای برادران ما آنانکه سبقت کردند ما را به ایمان آوردن و نساز در دل های ما کینه ئی برای آنانکه ایمان

آوردند، پروردگار ما هر آینه توئی مهربان، با رحم. (10)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ
مَعَكُمْ وَلَا نَطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ (11)

آیا ندیدی به سوی آنان که منافقت کردند می گویند برای برادران ایشان آنان که نامعتقد شدند
از اهل کتاب: البته اگر بیرون کرده شوید شما البته بیرون شویم ما همراه شما و نمی کنیم
اطاعت در باره شما کسی را هیچوقت و اگر جنگ کرده شوید البته یاری دهیم شما را و خدا
می دهد گواهی که هر آینه ایشانند البته دروغگویان. (11)

لَئِنْ أُخْرِجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَ لَئِنْ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُونَهُمْ وَ لَئِنْ نَصَرُوهُمْ لَيُولِيَنَّ الْأَدْبَرَ ثُمَّ لَا
يُنصُرُونَ (12)

البته اگر بیرون کرده شوند نمی شوند بیرون همراه شان و اگر جنگ کرده شوند نمی دهند
یاری ایشان را و البته اگر یاری کنند ایشان را البته برگردانند پشت ها را باز نمی شوند
یاری. (12)

لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ (13)

البته شما سخت تر هستید در هراساندن در سینه های ایشان از (هراساندن) خدا. این است به
سبب آنکه ایشان گروهی اند که نمی فهمند. (13)

لَا يَقْتُلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قَرْيٍ مُحَصَّنَةٍ أَوْ مِنْ وَرَاءِ جُدُرٍ بِأَسْهُمٍ بَيْنَهُمْ شَدِيدَةٍ تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا وَ
فَلُوبُهُمْ سَتًى ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ (14)

نمی کنند جنگ شما را همه یکجا مگر در شهر هائی که مستحکم شده یا از آن طرف دیوار
ها. عداوت ایشان میان ایشان سخت است. می پنداری ایشان را همه یکجا و دل های ایشان
پراکنده است. این است به سبب آنکه ایشان گروهی اند که نمی اندیشند. (14)

كَمْثَلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيبًا ذَاقُوا وَ بَالَ أَمْرِهِمْ وَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (15)

مانند مثال آنان از پیش ایشان در نزدیکی چشیدند نتیجه بد کار ایشان را و برای ایشان است
عذابی درد دهنده ئی. (15)

كَمْثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ (16)

مانند مثال شیطان چون گفت برای انسان: نامعتقد شو، پس چون نامعتقد شد، گفت: هر آئینه من بی تعلق از تو هستم، هر آئینه من می ترسم خدا را پروردگار جهان ها را. (16)

فَكَانَ عَاقِبَتُهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا ۖ وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ (17)

پس شد سرانجام هر دوی ایشان آنکه هر دو در آتش باشند هر دو همیشه در آن. و این است جزای ستم گاران. (17)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَانْتَظِرُوا نَفْسَ مَا قَدَّمْتُمْ لِغَدٍ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ (18)

ای آنان که ایمان آورده اید بپرهیزید (خشم) خدا را و باید ببیند نفس چه پیش فرستاده است برای فردا؛ و بپرهیزید (خشم) خدا را. هر آئینه خدا آگاه است به آنچه می کنید. (18)

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنفُسَهُمْ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (19)

و نباشید مانند آنان که فراموش کردند خدا را پس (خدا) فراموش ساخت ایشان را نفس های ایشان را. آنها ایشانند سرکشان قصدی. (19)

لَا يَسْتَوِي ۖ أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۚ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَائِزُونَ (20)

نمی شود برابر اهل دوزخ و اهل بهشت. اهل بهشت ایشانند کامیابان. (20)

لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَىٰ جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ ۚ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ (21)

اگر فرو می فرستادیم ما این قرآن را بر کوهی البته می دیدی آن را نیایش کرده توتته، توتته شده از ترس خدا. و این مثال ها را بیان می کنیم ما آن ها را برای مردم تا باشد ایشان بیندیشند. (21)

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۖ عِلْمُ الْغَيْبِ وَ الشَّهَادَةِ ۖ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ (22)

او است خدا آنکه نیست معبودی مگر او؛ دانای نادیده و آشکار؛ او است بخشاینده، با رحم. (22)

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهِيمُنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ ۚ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ (23)

او است خدا آنکه نیست معبودی مگر او، پادشاه، نهایت پاک، بدون عیب، امن دهنده، نگاه دارنده و مراقب، غالب، شکوه مند، والا مقام. پاکی است خدا را از آنچه شریک می سازند.

(23)

هُوَ اللَّهُ الْخَلِيقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ **صلى** لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى **ج** يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ **صلى** وَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ **(24)**

او است خدا آفریننده، از نیستی به وجود آورنده، صورت دهنده؛ برای او است نام های عالی. به پاکی یاد می کند برای او آنچه در آسمان ها و زمین است؛ و او است غالب، نهایت هوشیار. **(24)**